Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

7. april 2022 *

»Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – artikel 63 TEUF og 65 TEUF – frie kapitalbevægelser – restriktioner – juridiske personers indkomstskat – skattefritagelse for investeringsfonde – betingelser for skattefritagelse – betingelse vedrørende fondens oprettelse ved aftale«

I sag C-342/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Helsingin hallinto-oikeus (forvaltningsdomstolen i Helsingfors, Finland) ved afgørelse af 9. juli 2020, indgået til Domstolen den 23. juli 2020, i sagen:

A SCPI

procesdeltager:

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af formanden for Første Afdeling, A. Arabadjiev, som fungerende formand for Anden Afdeling, og dommerne I. Ziemele (refererende dommer), T. von Danwitz, P.G. Xuereb og A. Kumin,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– den finske regering, først ved H. Leppo, A. Laine og S. Hartikainen, derefter ved H. Leppo og A. Laine, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen, først ved W. Roels og I. Koskinen, derefter ved W. Roels, som befuldmægtigede,

* Processprog: finsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. oktober 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 49 TEUF, 63 TEUF og 65 TEUF.

2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en sag anlagt af A SCPI, der er et fransk selskab, vedrørende en foreløbig afgørelse truffet af Verohallinto (skattemyndigheden, Finland) den 13. juni 2019 om beskatning af lejeindtægter og fortjeneste ved salg af fast ejendom beliggende i Finland og aktier i selskaber, der ejer fast ejendom beliggende i Finland, som A har opnået i denne medlemsstat i skatteårene 2019 og 2020 (herefter »afgørelsen af 13. juni 2019«).

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 1, stk. 1-3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT 2009, L 302, s. 32) bestemmer:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på institutter for kollektiv investering i værdipapirer (»investeringsinstitutter«), som er etableret på medlemsstaternes område.

2. Ved anvendelsen af dette direktiv og med forbehold af artikel 3 forstås ved investeringsinstitut et foretagende:

a) der har som eneste formål at foretage kollektiv investering i værdipapirer eller i andre i artikel 50, stk. 1, nævnte likvide finansielle aktiver af kapital tilvejebragt ved henvendelse til offentligheden, og hvis virksomhed bygger på princippet om risikospredning, og

b) hvis andele på forlangende af ihændehaverne tilbagekøbes eller indløses direkte eller indirekte for midler af disse institutters aktiver. Det forhold, at et investeringsinstitut træffer foranstaltninger med henblik på, at kursværdien for dets andele ikke afviger væsentligt fra nettoværdien, ligestilles med sådanne tilbagekøb eller indløsninger.

Medlemsstaterne kan tillade, at investeringsselskaber består af flere investeringsafdelinger.

3. De i stk. 2 nævnte institutter kan oprettes i henhold til aftale (investeringsfonde administreret af administrationsselskaber), som »trusts« (»unit trusts«) eller i henhold til vedtægter (investeringsselskaber).

[…]«

4 Artikel 2, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT 2011, L 174, s. 1) bestemmer:

»1. Med forbehold af nærværende artikels stk. 3 og artikel 3 finder direktivet anvendelse på:

a) [forvaltere af alternative investeringsfonde i Unionen (EU-FAIF'er)], som forvalter en eller flere [alternative investeringsfonde (AIF'er)], uanset om sådanne AIF'er er EU-AIF'er eller ikke-EU-AIF'er

b) ikke-EU-FAIF'er, som forvalter en eller flere EU-AIF'er, og

c) ikke-EU-FAIF'er, som markedsfører en eller flere AIF'er i Unionen, uanset om sådanne AIF'er er EU-AIF'er eller ikke-EU-AIF'er.

2. Med henblik på stk. 1 er det uden betydning:

a) om AIF'en er af den åbne eller lukkede type

b) om AIF'en er oprettet i henhold til aftale, som »trusts« ved lov, i henhold til vedtægter eller har en anden retlig form

c) hvilken retlig struktur FAIF'en har.«

5 Dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a), har følgende ordlyd:

»[Der] forstås ved:

a) »AIF'er«: kollektive investeringsvirksomheder eller investeringsafdelinger deraf, som:
   i) rejser kapital fra en række investorer med henblik på at investere den i overensstemmelse med en defineret investeringspolitik til fordel for disse investorer, og
   ii) ikke skal have tilladelse i henhold til artikel 5 i direktiv 2009/65[…]«

Finsk ret

6 I henhold til § 3, nr. 4, i tuloverolaki (1535/1992) (lov om indkomstskat (nr. 1535/1992)) af 30. december 1992, som ændret ved lov nr. 528/2019 af 12. april 2019 (herefter »lov om indkomstskat«), skal der ved »enhed« bl.a. forstås et aktieselskab, en investeringsfond eller en særlig investeringsfond.

7 I henhold til § 9, stk. 1, nr. 2, i lov om indkomstskat er personer, som ikke har bopæl i Finland i skatteåret, og udenlandske enheder indkomstskattepligtige af indtægter, som er opnået i Finland.

8 Denne lovs § 10 bestemmer:

»Indkomst opnået i Finland omfatter:

1) indkomst fra fast ejendom i Finland eller lokaler, som ejes på grundlag af aktier i et finsk bolig- eller andet aktieselskab eller på grundlag af medlemskab af et bolig- eller andet andelsselskab

[…]

6) udbytte, overskud fra et andelsselskab og anden sammenlignelig indkomst fra et finsk aktieselskab, andelsselskab eller en anden enhed samt andele i en finsk sammenslutnings indkomst

[…]

10) overskud, der opnås ved salg af en ejendom i Finland eller af aktier eller andele i et finsk boligaktieselskab eller andet aktieselskab eller andelsselskab, i hvilke mindst 50% af den samlede formue udgøres af en eller flere ejendomme i Finland.«

9 Den nævnte lovs § 20a, der fandt anvendelse fra den 1. januar 2020, bestemmer i stk. 1, 2, 4 og 7:

»Investeringsfonde som omhandlet i § 2, stk. 1, nr. 2, i kapitel 1 i sijoitusrahastolaki (213/2019) (lov om investeringsfonde (nr. 213/2019)) og sammenlignelige udenlandske åbne investeringsfonde, som er oprettet ved aftale, og som har mindst 30 andelshavere, er fritaget for indkomstskat.

Bestemmelserne i stk. 1 om skattefritagelse for investeringsfonde finder også anvendelse på særlige investeringsfonde som omhandlet i § 1, stk. 2, i kapitel 2 i vaihtoehtorahastojen hoitajista annettu laki (162/2014) (lov om forvaltere af alternative fonde (nr. 162/2014)) og på sammenlignelige udenlandske særlige fonde, som er oprettet ved aftale, såfremt fondene er åbne og har mindst 30 andelshavere.

[…]

Det er en betingelse for skattefritagelsen for en særlig investeringsfond som omhandlet i § 1, stk. 2, i kapitel 2 i lov om forvaltere af alternative fonde, eller for en sammenlignelig udenlandsk særlig investeringsfond, som er oprettet ved aftale, som hovedsageligt investerer sine midler i fast ejendom og i ejendomsværdipapirer som beskrevet i den nævnte lovs § 4 i kapitel 16a, at fonden årligt udlodder mindst tre fjerdedele af regnskabsårets overskud til andelshaverne uden hensyntagen til ikke realiserede værdistigninger.

[…]

I tilfælde, hvor en investeringsfond eller en særlig investeringsfond består af to eller flere investeringsafdelinger, finder bestemmelserne om investeringsfondene eller de særlige investeringsfonde anvendelse på investeringsafdelingerne.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10 A er et civilretligt selskab til ejendomsinvestering med variabel kapital efter fransk ret, der investerer i faste ejendomme beliggende i euroområdet, som udlejes til erhvervsdrivende. Som alternativ investeringsfond som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/61 er A under tilsyn af Autorité des marchés financiers (finanstilsynsmyndighed, Frankrig).

11 A Asset Management SAS, et aktieselskab i forenklet form efter fransk ret, forvalter A og træffer alle beslutninger vedrørende A. Disse to selskaber har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Frankrig og har ikke noget forretningssted i Finland.

12 De investorer, der har tegnet andele i A, modtager årligt deres afkast, som svarer til nettoudbyttet af lejeindtægterne og øvrige finansielle nettoindtægter, opnået af A. Generalforsamlingen træffer afgørelse om udlodning af dette selskabs udbytte.

13 I Frankrig er A en skattetransparent enhed, som ikke er indkomstskattepligtig. Det er investorerne, der skal svare indkomstskat af udbyttet af andelene i A og af salg eller tilbagekøb af disse andele.

14 A havde i juni 2019 planer om at underskrive en kontrakt om køb af aktier i to gensidige ejendomsaktieselskaber med hjemsted i Finland, der ejer faste handelsejendomme beliggende i denne medlemsstat, som A ville udleje i mindst fem år. A påtænkte ligeledes at foretage andre investeringer i fast ejendom af denne type eller at erhverve faste ejendomme i Finland direkte.

15 Med henblik på at få afklaret, om indkomst og udbytte af disse investeringer skulle beskattes i Finland, indgav A en anmodning til skattemyndigheden om en bindende foreløbig afgørelse vedrørende skatteårene 2019 og 2020.

16 Ved afgørelsen af 13. juni 2019 fastslog skattemyndigheden for så vidt angår skatteåret 2019, at A i medfør af de i dette skatteår gældende skattebestemmelser på grund af sine væsentlige kendetegn kunne anses for at befinde sig i en situation, der var sammenlignelig med situationen for en investeringsfond som omhandlet i § 3, nr. 4, i lov om indkomstskat. Myndigheden fandt følgelig, at den indkomst, som A havde opnået i Finland fra udlejning eller salg af fast ejendom beliggende i denne medlemsstat samt fra salg af aktier i aktieselskaber, der ejede fast ejendom beliggende i denne medlemsstat, var fritaget for indkomstskat.

17 Hvad angik skatteåret 2020 fandt skattemyndigheden derimod, at A på grundlag af de ændringer, som var blevet tilført lov om indkomstskat, der fandt anvendelse fra den 1. januar 2020, som selskab med variabel kapital ikke skulle sammenlignes med en investeringsfond oprettet ved aftale som omhandlet i den nævnte lovs § 20a, men med et aktieselskab efter finsk ret.

18 Denne myndighed fandt følgelig, at den indkomst, som A havde opnået i Finland i skatteåret 2020 fra udlejning eller salg af fast ejendom beliggende i denne medlemsstat samt fra salg af aktier i aktieselskaber, der ejede fast ejendom beliggende i denne medlemsstat, var skattepligtig i Finland i henhold til § 10, nr. 1, §§ 6 og 10 samt § 20a, første afsnit, i lov om indkomstskat.

19 A har anlagt sag ved Helsingin hallinto-oikeus (forvaltningsdomstolen i Helsingfors, Finland), som er den forelæggende ret, til prøvelse af afgørelsen af 13. juni 2019, for så vidt som der i afgørelsen blev givet afslag på at anerkende skattefritagelsen for indkomst fra fast ejendom fra finske kilder i skatteåret 2020. I forbindelse med denne sag har A gjort gældende, at § 20a i lov om indkomstskat er i strid med EU-retten, og har anført, at selskabets funktionelle kendetegn – uafhængigt af dets vedtægtsmæssige form, der er fastsat ved fransk lovgivning om investeringsfonde – er sammenlignelige med kendetegnene for en finsk investeringsfond, der er fritaget for indkomstskat.

20 Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (tjeneste under skatte- og afgiftsmyndigheden med ansvar for varetagelse af skattemodtagernes rettigheder, Finland) er af den opfattelse, at i mangel af harmonisering på EU-plan af de former, som institutter for kollektiv investering kan antage, og af regler for beskatning af deres indtægter, kan de nationale foranstaltninger, der regulerer beskatningen af institutter for kollektiv investering samt disse institutters former, funktionsmåder eller aktiviteter, variere fra medlemsstat til medlemsstat. A opfylder ikke de

betingelser, der er fastsat i § 20a, stk. 4, i lov om indkomstskat for at være omfattet af fritagelsen for indkomstskat, idet denne fritagelse kun indrømmes de fonde, der er oprettet i henhold til en aftale.

21 Den forelæggende ret har konstateret, at det fremgår af afgørelsen af 13. juni 2019, at A som følge af ikrafttrædelsen den 1. januar 2020 af § 20a i lov om indkomstskat ikke længere kan sidestilles med en finsk investeringsfond, der er fritaget for indkomstskat, men nu skal beskattes af den indkomst af fast ejendom, der opnås i Finland.

22 Den forelæggende ret har anført, at det fremgår af forarbejderne til § 20a i lov om indkomstskat, at den nationale lovgiver bl.a. havde til hensigt præcist at identificere de tilfælde, hvor en udenlandsk fond skal sidestilles med en skattefritaget finsk fond, hvad enten der er tale om en investeringsfond eller en særlig investeringsfond, og dette for at gøre det lettere at forudse beskatningen, øge retssikkerheden og fjerne administrative byrder.

23 Den nationale lovgiver har ligeledes haft til hensigt at sikre, at konkurrencen ikke fordrejes, ved at ligestille finske og udenlandske fonde. I mangel af en definition af begrebet investeringsfond har den generelle karakter af de nationale skattebestemmelser tidligere bidraget til at lette sidestillingen af udenlandske fonde med finske investeringsfonde, selv om disse i udlandet ikke nødvendigvis har nydt godt af en tilsvarende behandling eller endog har været underlagt en strengere lovgivning.

24 Ifølge den forelæggende ret har de af lovgiver vedtagne ændringer ikke til formål at rejse tvivl om reglen om, at den skattemæssige behandling i Finland afhænger af investeringsinstrumentets retlige form, men at gøre skattelovgivningen mere præcis for så vidt angår situationen for de fonde, der er oprettet i henhold til aftale, uanset om de er hjemmehørende eller ikke-hjemmehørende, uden dog at udvide anvendelsen af skattefritagelsen til andre former for institutter med kollektiv investering. Denne ret har ligeledes fremhævet, at investeringsfondene ifølge de finske bestemmelser, der finder anvendelse på investeringsfondene, kun kan oprettes ved aftale.

25 Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at spørgsmålet om, hvorvidt A i skatteåret 2020 skal sidestilles med de finske investeringsfonde, der er fritaget for indkomstskat opnået i Finland, eller om A skal betale kildeskat af lejeindtægter og fortjeneste fra selskabets ejendomsaktiviteter i denne medlemsstat, skal besvares.

26 Den forelæggende ret ønsker navnlig oplyst, om artikel 49 TEUF, 63 TEUF og 65 TEUF er til hinder for § 20a i lov om indkomstskat, hvorefter kun udenlandske åbne investeringsfonde, der oprettes ved en aftale, sidestilles med finske investeringsfonde, der er fritaget for indkomstskat, således at f.eks. investeringsfonde, der er oprettet i selskabsform, såsom A, efter ikrafttrædelsen af § 20a i lov om indkomstskat ikke længere kan sidestilles med skattefritagne finske investeringsfonde.

27 På denne baggrund har Helsingin hallinto-oikeus (forvaltningsdomstolen i Helsingfors) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 49 TEUF, 63 TEUF og 65 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter det kun er udenlandske åbne investeringsfonde oprettet ved aftale, der kan sidestilles med finske investeringsfonde, som er fritaget fra indkomstskat, hvorved

udenlandske investeringsfonde, som i kraft af deres retsform ikke er oprettet ved aftale, er underlagt kildebeskatning i Finland, selv om der i henhold til de nærmere omstændigheder ikke er andre relevante objektive forskelle mellem dem og de finske investeringsfonde?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

28 Det bemærkes indledningsvis, at tvisten i hovedsagen vedrører muligheden for, at sagsøgeren i hovedsagen, der er en alternativ investeringsfond som omhandlet i direktiv 2011/61, som i Frankrig er etableret i form af et selskab, der ikke er indkomstskattepligtigt, og i denne medlemsstat nyder godt af ordningen med skattemæssig transparens, i Finland kan opnå fritagelse for at betale skat af lejeindtægter og fortjeneste ved salg af fast ejendom og aktier i ejendomsaktieselskaber, der er opnået i denne medlemsstat.

29 Ifølge afgørelsen af 13. juni 2019 blev de nævnte indtægter, der var fritaget for beskatning i skatteåret 2019, skattepligtige i skatteåret 2020 som følge af ikrafttrædelsen af § 20a i lov om indkomstskat, navnlig henset til den omstændighed, at sagsøgeren i hovedsagen ikke er oprettet ved aftale, men i henhold til en vedtægt.

30 Det skal dernæst præciseres, at ifølge den finske regerings forklaringer betegner begrebet »investeringsfond« som omhandlet i lov om investeringsfonde (nr. 213/2019) for det første udelukkende et investeringsinstitut som omhandlet i direktiv 2009/65, der er oprettet ved aftale. Begrebet »særlig investeringsfond« som omhandlet i lov om forvaltere af alternative fonde (nr. 162/2014) betegner en af de retlige former for alternative investeringsfonde, der er omhandlet i direktiv 2011/61, og henviser ligeledes udelukkende til fonde, der er oprettet ved aftale. For det andet kan der også i Finland oprettes alternative investeringsfonde som omhandlet i direktiv 2011/61 i henhold til en vedtægt, der foretager investeringer i fast ejendom, uden at disse dog er omfattet af den fritagelse, der er fastsat i § 20a i lov om indkomstskat.

31 Endelig er det i henhold til § 20a, stk. 4, i lov om indkomstskat en betingelse for indkomstskattefritagelse for en særlig investeringsfond som omhandlet i lov om forvaltere af alternative fonde (nr. 162/2014) eller en sammenlignelig udenlandsk særlig investeringsfond, som er oprettet ved aftale, som hovedsageligt investerer sine midler i fast ejendom og i ejendomsværdipapirer, at fonden årligt udlodder mindst tre fjerdedele af regnskabsårets overskud til andelshaverne uden hensyntagen til ikke realiserede værdistigninger.

32 Uden at tage stilling til A's overholdelse af denne betingelse vedrørende den årlige minimumsudlodning af overskud har den forelæggende ret anført, at dette selskabs situation kan sammenlignes med situationen for en hjemmehørende investeringsfond, bortset fra det forhold, at den er oprettet i henhold til en vedtægt. Det præjudicielle spørgsmål vedrører udelukkende sidstnævnte forhold.

33 Det skal derfor fastslås, at den forelæggende ret med sit spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 49 TEUF, 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der – ved at forbeholde alene investeringsfonde, der er oprettet ved aftale, skattefritagelse for lejeindtægter og fortjeneste ved salg af fast ejendom eller aktier i selskaber, der ejer fast ejendom – udelukker en ikke-hjemmehørende alternativ investeringsfond, der er

oprettet i henhold til en vedtægt, fra denne fritagelse, når sidstnævnte, der i den medlemsstat, hvori denne er etableret, nyder godt af en ordning med skattemæssig transparens, ikke er indkomstskattepligtig i denne sidstnævnte medlemsstat.

Om den frie bevægelighed, som finder anvendelse

34 Da det præjudicielle spørgsmål henviser til EUF-traktatens bestemmelser vedrørende såvel etableringsfriheden som de frie kapitalbevægelser, skal det fastslås, hvilken frihed der finder anvendelse i tvisten i hovedsagen (dom af 6.3.2018, SEGRO og Horváth, C-52/16 og C-113/16, EU:C:2018:157, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

35 I denne henseende følger det af fast retspraksis, at det ved vurderingen af, om en national lovgivning henhører under anvendelsesområdet for den ene eller anden af de ved EUF-traktaten sikrede grundlæggende friheder, er nødvendigt at tage hensyn til formålet med den pågældende lovgivning (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

36 Når formålet med denne lovgivning ikke gør det muligt at fastslå, om lovgivningen overvejende henhører under artikel 49 TEUF eller 63 TEUF, tager Domstolen hensyn til de faktiske omstændigheder i det foreliggende tilfælde med henblik på at fastslå, om den situation, der er omhandlet i tvisten i hovedsagen, henhører under den ene eller den anden af de nævnte bestemmelser (dom af 11.6.2020, KOB, C-206/19, EU:C:2020:463, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

37 Det bemærkes desuden, at når en national foranstaltning på én gang vedrører etableringsfriheden og de frie kapitalbevægelser, tager Domstolen i princippet alene stilling til foranstaltningen i forhold til den ene af disse to grundlæggende friheder, hvis det i lyset af hovedsagens faktiske omstændigheder fremgår, at en af disse er helt sekundær i forhold til den anden og kan henføres til denne (jf. analogt dom af 30.4.2020, Société Générale, C-565/18, EU:C:2020:318, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

38 I det foreliggende tilfælde vedrører den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning den skattefritagelse, der indrømmes investeringsfonde, der er oprettet ved aftale, og som hovedsageligt investerer i fast ejendom eller i ejendomsværdipapirer.

39 Det bemærkes imidlertid for det første hvad angår investeringer i fast ejendom, at i overensstemmelse med fast retspraksis kan nationale foranstaltninger, der vedrører transaktioner, hvorved ikke-hjemmehørende foretager sådanne investeringer på en medlemsstats område, henhøre under såvel artikel 49 TEUF om etableringsfriheden som artikel 63 TEUF om de frie kapitalbevægelser (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 29).

40 På den ene side omfatter kapitalbevægelser nemlig de transaktioner, hvorved valutaudlændinge foretager investeringer i fast ejendom på en medlemsstats område, således som det fremgår af nomenklaturen for kapitalbevægelser omhandlet i bilag I til Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af traktatens artikel 67 (EFT 1988, L 178, s. 5), og denne nomenklatur bevarer sin vejledende værdi for definitionen af begrebet kapitalbevægelser (dom af 6.3.2018, SEGRO og Horváth, C-52/16 og C-113/16, EU:C:2018:157, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

41 På den anden side er retten til at erhverve, udnytte og afhænde fast ejendom på en anden medlemsstats område, hvilken ret udgør et nødvendigt supplement til etableringsfriheden, forbundet med kapitalbevægelser, når den udøves (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

42 Når dette er sagt, bemærkes, at det for at anvende bestemmelserne om etableringsretten i princippet er nødvendigt, at der er sikret en varig tilstedeværelse i værtsmedlemsstaten, og, såfremt der foreligger erhvervelse og besiddelse af fast ejendom, at denne anvendes aktivt (dom af 14.9.2006, Centro di Musicologia Walter Stauffer, C-386/04, EU:C:2006:568, præmis 19).

43 I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at A hverken råder over erhvervslokaler eller andre forretningssteder i Finland, hvorfra A, om end kun delvist, administrerer sine investeringer i fast ejendom i Finland eller træffer afgørelser vedrørende sidstnævnte.

44 Hvad for det andet angår erhvervelse af andele i kapitalselskaberne følger det af Domstolens faste praksis, at den skattemæssige behandling af udbytte, der udbetales af sådanne selskaber, ligeledes kan henhøre ikke blot under artikel 63 TEUF, men også under artikel 49 TEUF (jf. i denne retning dom af 20.9.2018, EV, C-685/16, EU:C:2018:743, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

45 Det er i denne henseende allerede blevet fastslået, at en national lovgivning, der kun finder anvendelse på kapitalinteresser, der giver mulighed for at udøve en klar indflydelse på beslutningerne i et selskab og træffe afgørelse om dets drift, henhører under anvendelsesområdet for artikel 49 TEUF om etableringsfriheden. Nationale bestemmelser, som finder anvendelse på kapitalandele erhvervet med det ene formål at investere uden at ville opnå indflydelse på virksomhedens drift og kontrollen med den, skal derimod alene vurderes på baggrund af de frie kapitalbevægelser (dom af 13.3.2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

46 Som anført i denne doms præmis 38, er formålet med den i hovedsagen omhandlede lovgivning imidlertid den skattemæssige behandling af indtægter fra investeringer i fast ejendom, der foretages af institutter for kollektiv investering.

47 Denne lovgivning udelukker ikke situationer, der er omfattet af etableringsfriheden, fra sit anvendelsesområde, men omfatter investeringer, der foretages med henblik på at investere uden at ville opnå indflydelse på virksomhedens drift og kontrollen med den. Den kan derfor overvejende påvirke de frie kapitalbevægelser. De eventuelle restriktioner for etableringsfriheden, der følger af den nævnte lovgivning, udgør en uundgåelig konsekvens af restriktionen for de frie kapitalbevægelser og kan følgelig ikke begrunde en selvstændig undersøgelse af denne lovgivning med hensyn til artikel 49 TEUF (jf. i denne retning dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

48 I betragtning af det ovenfor anførte skal den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning udelukkende undersøges i lyset af artikel 63 TEUF og 65 TEUF.

Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en restriktion for de frie kapitalbevægelser

49 Det følger af fast retspraksis, at foranstaltninger, der er forbudt ifølge artikel 63, stk. 1, TEUF i deres egenskab af restriktioner for kapitalbevægelserne, omfatter sådanne foranstaltninger, som kan afholde ikke-hjemmehørende personer fra at investere i en medlemsstat, eller sådanne, der

kan afholde personer, der er hjemmehørende i denne medlemsstat, fra at foretage investeringer i andre stater (dom af 30.4.2020, Société Générale, C-565/18, EU:C:2020:318, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

50 Nærmere bestemt kan den omstændighed, at en medlemsstat undergiver indtægter, der udbetales til ikke-hjemmehørende institutter for kollektiv investering, en behandling, der er mindre gunstig end behandlingen af indtægter, der udbetales til hjemmehørende institutter for kollektiv investering, afholde institutter, der er etableret i en anden medlemsstat end denne medlemsstat, fra at foretage investeringer i nævnte medlemsstat og udgør derfor en restriktion for de frie kapitalbevægelser, der principielt er forbudt i henhold til artikel 63 TEUF (jf. i denne retning dom af 13.11.2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

51 Den omstændighed, at der gives skattefritagelse for indtægter opnået af et hjemmehørende institut for kollektiv investering, mens indtægter opnået af et ikke-hjemmehørende institut for kollektiv investering pålægges endelig kildeskat, udgør en sådan mindre gunstig behandling (jf. i denne retning dom af 13.11.2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, præmis 50).

52 I det foreliggende tilfælde indfører den omhandlede nationale lovgivning en forskelsbehandling, ikke på grundlag af den stat, hvor instituttet for kollektiv investering er hjemmehørende, men på grundlag af den juridiske form, som det nævnte institut har. Det er således kun institutter for kollektiv investering, der er oprettet ved aftale, der kan nyde godt af skattefritagelsen på de betingelser, der er fastsat i denne lovgivning.

53 Ifølge ordlyden af § 20a, stk. 4, i lov om indkomstskat synes betingelsen om, at fonden skal være oprettet ved aftale, udelukkende at vedrøre udenlandske fonde. Som den forelæggende ret og den finske regering har anført, kan investeringsfonde og særlige investeringsfonde i henhold til finsk ret imidlertid kun stiftes ved aftale, således at den skattefritagelse, der er fastsat i nævnte bestemmelse, er forbeholdt institutter for kollektiv investering, der er oprettet ved aftale, uafhængigt af den stat, hvor disse institutter er hjemmehørende.

54 I denne henseende bemærkes, at en national lovgivning, som finder anvendelse uden forskel på hjemmehørende og ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, kan udgøre en restriktion for de frie kapitalbevægelser. Det følger således af Domstolens praksis, at selv en sondring, der hviler på objektive kriterier, de facto kan være mindre gunstig for grænseoverskridende situationer (jf. dom af 30.1.2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 39).

55 Dette er bl.a. tilfældet, såfremt en national lovgivning, der finder anvendelse uden forskel på hjemmehørende og ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, forbeholder muligheden for at udnytte en skatte- og afgiftsfordel alene situationer, hvor en erhvervsdrivende opfylder visse betingelser eller forpligtelser, der reelt eller efter deres art er særlige for det nationale marked, således at alene de erhvervsdrivende, der befinder sig på det nationale marked, kan opfylde disse betingelser eller forpligtelser, mens ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, som i det væsentlige er sammenlignelige, i almindelighed ikke opfylder dem (dom af 30.1.2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 40).

56 Som anført i denne doms præmis 53, kan investeringsfonde og særlige investeringsfonde i Finland kun stiftes ved aftale.

57 Da EU-retten ikke er harmoniseret i denne henseende, står det ganske vist medlemsstaterne frit for at fastlægge den retlige form, hvori fonde kan oprettes på deres område.

58 Medlemsstaterne kan endvidere for at fremme anvendelsen af institutter for kollektiv investering frit fastsætte en særlig beskatningsordning, der finder anvendelse på disse institutter og på det udbytte og andre indtægter, som de modtager, ligesom de kan fastsætte, hvilke materielle og formelle betingelser der skal opfyldes med henblik på at være omfattet af en sådan ordning (jf. i denne retning dom af 30.1.2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

59 De frie kapitalbevægelser skal desuden ikke forstås således, at en medlemsstat er forpligtet til at fastsætte sine skatteregler i forhold til en anden medlemsstats skatteregler med henblik på i alle situationer at sikre en beskatning, der udvisker enhver ulighed som følge af nationale skatteregler, idet de beslutninger, en skattepligtig træffer med henblik på investering i en anden medlemsstat, alt efter omstændighederne kan være mere eller mindre fordelagtige eller ufordelagtige for en sådan skattepligtig (dom af 7.11.2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.1.2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, præmis 72).

60 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 53 og 54 i forslaget til afgørelse, må betingelserne for indrømmelse af en skattefordel imidlertid ikke udgøre en restriktion for de frie kapitalbevægelser, når en medlemsstat fastsætter denne fordel for visse institutter for kollektiv investering (jf. i denne retning dom af 30.1.2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, præmis 46).

61 Henset til den manglende harmonisering, der er nævnt i denne doms præmis 57, ville de frie kapitalbevægelser blive frataget deres virkning, hvis et ikke-hjemmehørende institut for kollektiv investering, der er oprettet i henhold til den juridiske form, der er tilladt eller påkrævet i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor det er etableret og opererer i henhold til nævnte lovgivning, blev frataget en skattefordel i en anden medlemsstat, hvor den investerer, alene på grundlag af den omstændighed, at dets retlige form ikke svarer til den retlige form, der kræves for institutter for kollektiv investering i sidstnævnte medlemsstat.

62 Denne vurdering berøres ikke af den omstændighed, at oprettelsen i Finland af alternative investeringsfonde som omhandlet i direktiv 2011/61 i henhold til en vedtægt i overensstemmelse med den finske regerings forklaringer er tilladt, og at disse fonde er berettigede til at foretage investeringer i fast ejendom uden dog at være omfattet af den skattefritagelse, der er fastsat i § 20a i lov om indkomstskat.

63 Institutter for kollektiv investering, der er etableret i Finland, kan nemlig vælge den retlige form, der giver dem mulighed for at være omfattet af fritagelsen, mens ikke-hjemmehørende institutter for kollektiv investering er underlagt betingelserne i lovgivningen i den medlemsstat, hvor de er etableret.

64 Selv om betingelsen om oprettelse ved aftale ikke udgør en betingelse, som kun hjemmehørende institutter for kollektiv investering kan opfylde, forholder det sig følgelig ikke desto mindre således, at den nævnte betingelse kan begunstige disse til skade for institutter for kollektiv investering, der i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor de er etableret, er oprettet i henhold til en vedtægt.

65 Det følger heraf, at en sådan lovgivning kan afholde ikke-hjemmehørende institutter for kollektiv investering fra at foretage investeringer i fast ejendom i Finland og derfor udgør en restriktion for de frie kapitalbevægelser, der principielt er forbudt i henhold til artikel 63 TEUF.

66 Når dette er sagt, fremgår det af artikel 65, stk. 1, litra a), TEUF, at artikel 63 TEUF imidlertid ikke griber ind i medlemsstaternes ret til at anvende de relevante bestemmelser i deres skattelovgivning, som sondrer imellem skatteydere, hvis situation er forskellig med hensyn til deres bopælssted eller med hensyn til det sted, hvor deres kapital er investeret.

67 Det følger af fast retspraksis, at artikel 65, stk. 1, litra a), TEUF som en undtagelse til det grundlæggende princip om frie kapitalbevægelser skal fortolkes strengt. Denne bestemmelse kan derfor ikke fortolkes således, at enhver skattelovgivning, som sondrer mellem de skattepligtige alt afhængigt af det sted, hvor de er bosat, eller den medlemsstat, i hvilken de investerer deres kapital, uden videre er forenelig med traktaten (dom af 26.2.2019, X (Passive selskaber etableret i tredjelande), C-135/17, EU:C:2019:136, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).

68 Den forskellige behandling, der er tilladt ifølge artikel 65, stk. 1, litra a), TEUF, må således ikke, ifølge denne artikels stk. 3, udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning. Domstolen har derfor fastslået, at en sådan forskellig behandling kun kan tillades, når den vedrører situationer, der ikke er objektivt sammenlignelige, eller, i modsat fald, når den er berettiget på grund af et tvingende alment hensyn (dom af 26.2.2019, X (Passive selskaber etableret i tredjelande), C-135/17, EU:C:2019:136, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

Hvorvidt der foreligger objektivt sammenlignelige situationer

69 Det fremgår af Domstolens praksis, at sammenligneligheden af en grænseoverskridende situation med en national situation skal vurderes under hensyntagen til, hvilket formål der forfølges med de omhandlede nationale bestemmelser, samt til genstanden for og indholdet af de sidstnævnte (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

70 Der kan endvidere kun tages hensyn til de relevante sondringskriterier i den omhandlede lovgivning med henblik på bedømmelsen af, om den forskellige behandling, der følger af en sådan lovgivning, afspejler objektivt forskellige situationer (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

71 I det foreliggende tilfælde har den finske regering for det første anført, at den fritagelse, der er fastsat i § 20a i lov om indkomstskat, har til formål at undgå dobbeltbeskatning af indkomst fra investeringer og at bestræbe sig på skattemæssigt at behandle investeringer foretaget gennem fonde som direkte investeringer. I henhold til denne bestemmelse afgøres den skattemæssige behandling ud fra enhedens retlige form og afhænger af, om beskatningen foretages såvel i forhold til enheden som i forhold til ejeren, således som det er tilfældet for aktieselskaber, eller om beskatningen udelukkende finder sted på ejerniveau, således som det er tilfældet for kommanditselskaber, investeringsfonde og særlige investeringsfonde.

72 For det andet har denne regering gjort gældende, at et institut for kollektiv investering, der er oprettet i henhold til en vedtægt, og en særlig investeringsfond efter finsk ret, der er oprettet ved aftale, ikke befinder sig i en situation, der er sammenlignelig, henset til det formål om at beskytte investorerne i tilfælde af fondenes konkurs, som forfølges med lov om investeringsfonde (nr. 213/2019) og med lov om forvaltere af alternative fonde (nr. 162/2014).

73 I denne henseende bemærkes i første række, at den omstændighed, at et institut for kollektiv investering er oprettet i henhold til en vedtægt, henset til formålene om at undgå dobbeltbeskatning af investeringsafkast og skattemæssigt at behandle investeringer, der foretages indirekte gennem fonde, på samme måde som direkte investeringer, ikke nødvendigvis sætter det i en anden situation end situationen for et institut for kollektiv investering, der er oprettet ved aftale.

74 Sådanne formål kan nemlig også nås, når et institut for kollektiv investering er oprettet i henhold til en vedtægt, men i den medlemsstat, hvor det er etableret, er omfattet af en fritagelse for indkomstskat eller en ordning med skattemæssig transparens.

75 Dette bekræftes i øvrigt af den omstændighed, som den finske regering har anført, at en alternativ investeringsfond, der er oprettet i henhold til en vedtægt, ifølge den nationale lovgivning indebærer, at indtægterne beskattes såvel på fondsniveau som på investorniveau, mens beskatningen af en fond, der er oprettet ved aftale, udelukkende finder sted på investorniveau.

76 Hvad i anden række angår den finske regerings betragtninger om den større beskyttelse af investorerne som følger af, at en investeringsfond er oprettet ved aftale, bemærkes, at selv om disse betragtninger henviser til de grunde, der kan have foranlediget den nationale lovgiver til at kræve, at hjemmehørende investeringsfonde oprettes i denne form, gør sådanne betragtninger det ikke muligt objektivt at adskille de institutter for kollektiv investering, der er oprettet ved aftale, fra dem, der har en anden retlig form, med hensyn til fritagelsen for indkomstskat i henhold til § 20a i lov om indkomstskat.

77 Det skal derfor fastslås, at med hensyn til nationale bestemmelser, der som formål har en skattefritagelse, som tilsigter skattemæssigt at sidestille investeringer via fonde med direkte investeringer, befinder et ikke-hjemmehørende institut for kollektiv investering, der er oprettet i henhold til en vedtægt, som i den stat, hvor det er hjemmehørende, er omfattet af en skattefritagelse for sine indtægter eller en ordning med skattemæssig transparens, sig i en situation, der er sammenlignelig med en hjemmehørende investeringsfond, der er oprettet ved aftale.

78 Under disse omstændigheder skal det undersøges, om den restriktion, der er indført ved den i hovedsagen omhandlede lovgivning, kan begrundes i tvingende almene hensyn.

Hvorvidt der foreligger et tvingende alment hensyn

79 Det bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis er en restriktion for de frie kapitalbevægelser kun tilladt, hvis den er begrundet i tvingende almene hensyn, hvis den er egnet til at sikre gennemførelsen af det mål, som den forfølger, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).

80 I det foreliggende tilfælde følger det af den forelæggende rets oplysninger om forarbejderne til § 20a i lov om indkomstskat, at den nævnte bestemmelse blev vedtaget for at gøre det lettere at forudse beskatningen, øge retssikkerheden, fjerne administrative byrder og sikre, at konkurrencen ikke fordrejes mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende investeringsfonde.

81 Den finske regering har gjort gældende, at begrænsningen af fritagelsen i § 20a i lov om indkomstskat til særlige investeringsfonde, der er oprettet ved aftale, er begrundet i tvingende almene hensyn vedrørende sikringen af skattekontrollens effektivitet og skatteopkrævningen samt nødvendigheden af at sikre sammenhængen i beskatningsordningen.

82 Denne regering har fremhævet, at denne bestemmelse under præcise betingelser, der ikke er udtryk for forskelsbehandling, fraviger den almindelige regel om beskatning af særlige investeringsfonde og således gør det muligt at sikre en effektiv skattekontrol og opkrævning af skatter.

83 Hvad angår sammenhængen i beskatningsordningen har den nævnte regering gjort gældende, at den fritagelse, der er fastsat i den nævnte bestemmelse, vedrører særlige investeringsfonde som omhandlet i den finske lovgivning og alle hermed ligestillede udenlandske fonde. En fond, der er oprettet i form af et selskab, sidestilles med et finsk aktieselskab, der ligeledes skal betale indkomstskat af investeringsvirksomhed.

84 I denne henseende bemærkes for det første, at for så vidt angår områder, der er omfattet af EU-retten, skal medlemsstaternes retsforskrifters formulering i medfør af retssikkerhedsprincippet være utvetydig, således at de berørte personer sættes i stand til på tilstrækkelig klar og tydelig måde at kende deres rettigheder og forpligtelser, og de nationale domstole sættes i stand til at sikre overholdelsen heraf (dom af 15.4.2021, Finanzamt für Körperschaften Berlin, C-868/19, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:285, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

85 Som generaladvokaten har anført i punkt 97 og 99 i forslaget til afgørelse, kan hensynet til retssikkerheden imidlertid ikke begrunde en restriktion for den frie bevægelighed. Hvis dette var tilfældet, ville medlemsstaterne nemlig frit kunne pålægge sådanne restriktioner, når de var formuleret entydigt.

86 Hvad for det andet angår formålet om at sikre, at konkurrencen mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende investeringsfonde ikke fordrejes, ville dette føre til, at det blev anerkendt, at den ufordelagtige skattemæssige behandling af institutter for kollektiv investering, der er oprettet i henhold til en vedtægt, var begrundet i den omstændighed, at disse institutter i andre medlemsstater behandles mere fordelagtigt end finske investeringsfonde, der er oprettet ved aftale.

87 Det følger imidlertid af Domstolens faste praksis, at en ufordelagtig skattemæssig behandling i strid med en grundlæggende frihed ikke kan begrundes med, at der findes andre skattefordele, selv hvis det må antages, at der findes sådanne fordele (dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

88 Hvad for det tredje angår nødvendigheden af at sikre en effektiv skattekontrol, som den finske regering har påberåbt sig, udgør en sådan nødvendighed et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en restriktion for de frie kapitalbevægelser (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 46, og af 22.11.2018, Huijbrechts, C-679/17,

EU:C:2018:940, præmis 36). På samme måde kan nødvendigheden af at sikre en effektiv skatteopkrævning udgøre et lovligt formål, som kan begrunde en restriktion af de grundlæggende rettigheder (dom af 22.11.2018, Sofina m.fl., C-575/17, EU:C:2018:943, præmis 67).

89 For at sikre en effektiv skattekontrol kan skattemyndigheden imidlertid kræve, at den skattepligtige fremlægger de beviser, som den finder nødvendige for at kunne bedømme, om de i den omhandlede lovgivning fastsatte betingelser for at give den omhandlede skattefordel er opfyldt, og dermed afgøre, om det krævede fordel skal godkendes (jf. analogt dom af 27.1.2009, Persche, C-318/07, EU:C:2009:33, præmis 54), og for at sikre en effektiv skatteopkrævning.

90 Hvad angår den administrative byrde, som de skattepligtiges mulighed for at indgive oplysninger med henblik på at dokumentere, at de nævnte betingelser er opfyldt, kan medføre for beskatningsmedlemsstatens skattemyndighed, bemærkes, at administrative ulemper ikke i sig selv er tilstrækkelige til at begrunde en hindring for de frie kapitalbevægelser (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

91 For det fjerde bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at nødvendigheden af at bevare sammenhængen i en skatte- og afgiftsordning kan begrunde en lovgivning, som kan begrænse de grundlæggende friheder (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

92 For at et anbringende, der er baseret på en sådan begrundelse, kan godtages, kræver det imidlertid ifølge fast retspraksis, at der fastslås en direkte sammenhæng mellem den pågældende skatte- og afgiftsfordel og udligningen af denne fordel ved en bestemt skatteopkrævning, idet den direkte karakter af denne sammenhæng skal vurderes under hensyn til det formål, der forfølges med den omhandlede lovgivning (dom af 16.12.2021, UBS Real Estate, C-478/19 og C-479/19, EU:C:2021:1015, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

93 I det foreliggende tilfælde har den finske regering ikke godtgjort, at den skattemæssige fordel, der indrømmes investeringsfonde, der er oprettet ved aftale, blev kompenseret ved en bestemt skatteopkrævning, hvilket således begrunder, at ikke-hjemmehørende institutter for kollektiv investering, der er oprettet i henhold til en vedtægt, udelukkes fra at være omfattet af denne fordel.

94 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der – ved at forbeholde alene investeringsfonde, der er oprettet ved aftale, skattefritagelse for lejeindtægter og fortjeneste ved salg af fast ejendom eller aktier i selskaber, der ejer fast ejendom – udelukker en ikke-hjemmehørende alternativ investeringsfond, der er oprettet i henhold til en vedtægt, fra denne fritagelse, når sidstnævnte, der i den medlemsstat, hvori denne er etableret, nyder godt af en ordning med skattemæssig transparens, ikke er indkomstskattepligtig i denne sidstnævnte medlemsstat.

Sagsomkostninger

95 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der – ved at forbeholde alene investeringsfonde, der er oprettet ved aftale, skattefritagelse for lejeindtægter og fortjeneste ved salg af fast ejendom eller aktier i selskaber, der ejer fast ejendom – udelukker en ikke-hjemmehørende alternativ investeringsfond, der er oprettet i henhold til en vedtægt, fra denne fritagelse, når sidstnævnte, der i den medlemsstat, hvori denne er etableret, nyder godt af en ordning med skattemæssig transparens, ikke er indkomstskattepligtig i denne sidstnævnte medlemsstat.

Underskrifter